No. 138.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 15 November. 1

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

De Eerste Kamer en de herzienings-paragraaf in het adres.

Wij zijn niet van degenen, die zich bedroeven over de botsing, welke tusschen de beide Kamers op dezen oogenblik schijnt te bestaan. We hebben sints vele jaren zulke wrange vruchten geplukt van hunne eenstemmigheid, dat het zoo heel ongerijmd niet is eenig voordeel voor de natie te wachten van hunne tweedragt, schoon het niet onmogelijk is dat bij den heerschenden geest van *schikken* en *toegeven*, men misschien aan beide zijden van den vollen eisch zijner beginselen (in zooverre er die bij de meerderheid zijn) wel wat zal later afdingen en de zaak zoo wel weer in 't gelijk zal draaijen.

Op den tegenwoordigen oogenblik echter schijnen de Kamers *en guerre ouverte*, schoon het in het oog van den heer FABER VAN RIEMSDIJK, die troonrede en adres voor loutere beleefdheidsformulen houdt, nog maar eene *guerre de politesse* is. En inderdaad, uit dat oogpunt gezien, was het zeker niet beleefd van de Tweede Kamer om de Regering, die haar in de troonrede een zoo schitterend tafereel van den gezegenden toestand des lands had opgehangen — in het algemeen had men minder ironie verwacht, schreef de *Kamper Courant* — te durven verzekeren, dat men de grondwet — met wier gezegende werking de heer VAN HALL ons land juist had geluk gewenscht — voor verbetering vatbaar achtte en wenschte dat er met die verbeteringen zou begonnen worden.

De aristocraten der Eerste Kamer, die nog veel grooter heeren en dus ook nog veel fijner hovelingen zijn dan die uit de Tweede, hebben dan ook begrepen, dat zulk een verzoek tegen de allereerste beginselen van alle etikette aandruischte en het koncept weêr 't huis gezonden met een schrap door de laatste paragraaf.

Onverbiddelijke gestrengheid! het was toch waarlijk zulk een zachtzinnig paragraafje: de wensch was zoo bescheiden geuit, zoo diplomatisch gesteld, dat de Regering haar zoo gemakkelijk voor kennisgeving had kunnen aannemen en, door rustig op den langbetreden weg voort te gaan, het stilzwijgend antwoord had kunnen geven dat tot een tijdige herziening het oogenblik nog niet daar was. De meerderheid der Tweede Kamers zou, in de overtuiging dat de Regering in alles het goede wil, in alles het beste weet, den zachten slaap des vertrouwens nog wel weer een jaartje voortgeslapen zijn; en in 't volgende jaar zou de paragraaf, in geval nog sprake van herziening zijn mogt, weer zooveel flaauwer zijn dan de tegenwoordige, als deze het was dan de vorige: tot eindelijk de echo geheel zou zijn uitgestorven en het hatelijke woord niet meer gehoord zou worden.

En daarom heeft, dunkt ons, de Eerste Kamer diplomatie aan etikette opgeofferd en, enkel uit lust om overbeleefd te zijn jegens de Regering, heeft ze de publieke aandacht weer wat wakker gemaakt op het punt van grondwets-herziening, door er zich vooruit stellig tegen te verklaren.

Van de proeve van grondwets-studie toch, die de Eerste Kamer zich ditmaal verwaardigd heeft aan het helder licht der publiciteit bloot te geven, is wel niemand dupe geweest. Waarlijk, we kunnen begrijpen dat een ligchaam dat voor zijne besluiten zulke konsideransen zou te openbaren hebben, voor de openbaarheid terugschrikt. Aan deze konsiderans geven wij, naar onze meening, een zeer zachte naam, wanneer wij haar onverstaanbaar noemen. De Eerste Kamer zegt, dat de noodzakelijkheid van herziening der grondwet bij eene wet moest verklaard worden en dat daarom in het adres niet over de zaak mag gesproken worden. Is er iemand die den zamenhang vat, die begrijpt hoe het een het andere uitsluit? Wil het zeggen dat ieder woord dat door de Staten-Generaal gesproken wordt eene wet moet zijn; of dat niemand naar eene wet mag verlangen eer zij bestaat; of dat een paragraaf in het adres een daad van wetgeving zijn zou. Wij weten het niet en niemand — gelooven wij — weet het; althans nergens hoorden of lazen wij eene verklaring, met wier behulp eenige beteekenis — welke dan ook — aan de woorden der Eerste Kamer te geven was. Zij heeft de kunst gevonden om wezenlijk geheim te blijven terwijl zij schijnbaar openbaarheid zocht: door zoo raadselachtig te zijn dat niemand den zin der medegedeelde woorden heeft kunnen vatten.

We moeten bekennen, de Eerste Kamer had haren afkeer tegen grondwets-herziening beter kunnen bedekken dan ze gedaan heeft; de sluijer is te doorzigtig: de Eerste Kamer wil geene verandering. Ze ziet te wel in dat hare afschaffing of althans de afschaffing der *f* 3000, tot nog aan de rijkste of aanzienlijkste ingezetenen op last der grondwet door de armen en geringen betaald, wel eens een der eerste vruchten der herziening zijn kon. Hare leden hebben meer dan eenig Nederlander belang bij den duur onzer gebrekkige instellingen; hun invloed, hun politiek bestaan hangt er van af. Daarom, mogt het eens gebeuren dat te eeniger tijd de Tweede Kamer de banier van vooruitgang ophief, dan zal de Eerste — wij hebben het voorspel gezien — van hare tot nog volgehouden onbeduidendheid afstand doen — en de vaan van behoud in de hoogte steken.

Welnu, mijne heeren van de Tweede Kamer! ge ziet, met al de angstige voorzichtigheid, waarmede uwe meerderheid ieder amendement, waardoor de grondwets-paragraaf zin had kunnen erlangen, verwierp, en het *tijdig* der kommissie boven het *onverwijld* van den heer DE KEMPENAER verkoos, hebt ge toch uw bevredigende en vredelievende doeleinden niet kunnen bereiken. De onredelijke en onverwachte tegenstand die ge hebt ondervonden wekke uwe standvastigheid op. Van uwe meerderheid moet op den duur, zoo als in ieder konstitutioneel rijk, de geest der Regering afhangen; wij zullen zien of de Eerste Kamer het wagen zal zich tegen den vereenigden wil van vertegenwoording en Regering aan te kanten, zoodra beide hare toetreding zullen vorderen in den geest en uit naam van het Nederlandsche volk.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— De „Dampfboot," een Dantzigsch dagblad, bevat het verhaal eener verschrikkelijke daad, hetwelk wij hier mededeelen. Een ouderloos meisje, bij eenen schoenmaker besteed, bleef plotseling gedurende verscheidene weken uit de school, en toen het eindelijk weder ter schoole kwam, toonde het den meester hare beide handen, door het vuur geblakerd zoo als zij zeide, maar thans bijna genezen. Daar de verwondingen dwars door de vingers liepen, zeer diep waren, en een bijzonder aanzien hadden, zoodat eene bloote verschroeijing dezelve niet had kunnen veroorzaken, vermoedde de meester dat niet alles zoo was als het meisje zeide. Zijn vermoeden bevestigde zich dan ook op eene verschrikkelijke wijze. Het kind werd door den schoenmaker en eene bij dezen inwonende jonge vrouw bijna dagelijks op het gruwzaamst, mishandeld en met roeden geslagen tot dat er bloed te voorschijn kwam. Dit was den beulen echter nog niet genoeg; want toen de kousen, welke het meisje voor hare beulin gebreid had, niet naar haren zin uitvielen, omwond zij de vingers van het kind, terwijl de schoenmaker deszelfs handen vasthield, met dik katoen, bond vervolgens de handen insgelijks met katoen vast aan elkander, en stak dit aan, zoodat het langzaam flikkerende katoen het vleesch der acht vingers tot aan de beenderen verteerde. — Men verneemt dat er reeds aangifte van gedaan is, en dat de zaak geregtelijk onderzocht wordt.

ENGELAND.

— In Londen leeft in de New-Quebecstreet zekere *John Richards*, in den hoogen ouderdom van 110 jaren. De grijsaard wordt door vele menschen bezocht.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 10. November. *Horace Vernet* voltooit zijn schilderstuk *de bemagtiging der Smala*, 20 el lang en 7 à 8 el hoog. Dit reusachtig doek moet een geheel muurvak bedekken der nieuwe zaal van het museum te Versailles, welke bestemd is voor de overwinningen in Algerie. De schilder heeft zich van dit stuk bediend, om een onregt te herstellen. Bij zijn verblijf in Afrika werd hij getroffen door de krijgshaftige houding en het schoone voorkomen van den kwartiermeester *Schombert*, een soldaat van het keizerrijk, die te Eijlau het eerste vuur doorstond, al de veldslagen van *Napoleon* bijwoonde en deel nam aan onze schoonste wapenfeiten in Afrika, maar, schoon voor het ridderkruis voorgedragen, door een vergis voorbijgegaan was. *Vernet* bragt hem op het doek, plaatste hem op den voorgrond, en schilderde een eerekruis op zijne borst. Vóór Zr. Ms. vertrek naar Engeland, bezocht de Koning te Versailles de werkplaats van *Vernet*. Z. M. bewonderde, hier en daar onder de groepen op de schilderij der Smala, ettelijke echte soldatenkoppen: « dat is zeker een portret?" zeide Z. M., wijzende op den kwartiermeester op den voorgrond. « Ja Sire! (antwoordde de schilder) *Schombert* is een braaf soldaat van het keizerrijk; sedert 12 jaren wordt zijn naam in Afrika met onderscheiding genoemd; onlangs nog blonk hij uit bij de bemagtiging der Smala; ik meende, dat hij het kruis, sedert lang voor hem aangevraagd, gekregen had, maar heden morgen vernam ik tot mijn verdriet, dat ik het moest uitwisschen." « Ik magtig u, hernam de koning, om het kruis op zijne borst te laten, ik zal zorgen dat het portret volledig gelijkend worde."

— Over Engeland verneemt men, door tijdingen den 8. te Southampton door de West-Indische stoomboot *de Trent* aangebragt, dat het eiland Cuba, in den nacht van den 4. op den 5. October, door eenen vreesselijken orkaan geteisterd is geworden.

Reeds den 2. had het geweldig gestormd, maar zonder dat zulks veel schade had aangerigt. Den 4. regende het onafgebroken en woei het fel, ten tien ure in den avond was het reeds een zware storm, maar tegen een ure in den morgenstond begonnen eerst de verwoestingen. In de stad Havannah zag het er deerlijk uit, de deuren en vensters vlogen aan alle kanten open; men zag geheele muren instorten; de boomen werden ontworteld, het noodgegil der door de puinen overstelpten en der uit hunne huizen gevlugten was verschrikkelijk; de bliksem doorkliefde de lucht.

De orkaan bleef eenige uren woeden, en de schade is groot, men zegt dat er in de haven meer dan 73 vaartuigen van allerlei grootte vergaan zijn; in evenredigheid is het getal menschen die er het leven bij verloren hebben, niet groot; men begroot het op tusschen de zestig en zeventig.

Te Matanzas heeft slechts een enkel schip het voor anker kunnen houden, de stad Regla heeft mede zwaar geleden. De stortregens die uren lang gevallen zijn, waren zoo zeer met zoutdeelen bezwangerd, dat de regenbakken geledigd moeten worden. Te Havannah is dadelijk eene inschrijving voor meest noodlijdenden geopend, zij heeft reeds den eersten dag 20,000 dollars beloopen.

Ook Jamaica is niet van den orkaan bevrijd gebleven, en in de baai van Montego, zijn in den ochtend van den vijfden vijftien grootere en kleinere vaartuigen behalve eene menigte schuiten en sloepen vergaan. Van de nabuurige eilanden had men nog geene tijdingen.

— Men verneemt dat aan den Abt *Coquereau*, kanonnik te St. Denis, dezer dagen de graad van officier van het legioen van eer is geschonken; deze geestelijke had den zeeslag bij Tanger en Mogador bijgewoond, in hoedanigheid van aalmoezenier bij het eskader, door den Prins *de Joinville* gekommandeerd.

De Abt *Coquereau* had gedurende het gevecht, den Prins geen oogenblik verlaten en de daarop volgende dag zag men hem van het eene schip op het andere gaande, en bij het ongunstige weder, den gekwetsten den troost der godsdienst aanbieden, sommigen hunner hun leed verzachten, in het eigen oogenblik, dat de overwining hun-

nen heldenmoed en hunne opoffering zoo roemrijk bekroonde.

Bij deze bijzonderheid dient nog eene aardige omstandigheid te worden gevoegd, die door verschillende dagbladen is medegedeeld en die aan de waarde der bewezene diensten van ben heer *Conqeureau* niets ontneemt. Op zijne reis had die heer plaats genomen in de omnibus, om zich naar zijn logement te laten brengen. Onder de bagaadje bevonden zich toevallig twee reiszakken, die zoowel in gedaante als omvang volkomen aan elkander gelijk waren, zijnde de eene van den abt en de andere van zekere dame die daar kort bijwoonde, en er ontstond natuurlijk verwarring. De heer *Coqeureau* treedt het logement binnen, en voornemens zijnde, een zijner vrienden in de stad te bezoeken, maakt hij zich gereed zijn toilet te maken. Bij toeval past zijn sleutel geheel en al op het slot, de reiszak gaat open en wat ziet zijn eerwaardigheid? doekjes, lintjes, mutsen, een rijglijf en meer andere damesgarnituren. In het eigen oogenblik opende de dame, ten harent gekomen, den reiszak van den abt *Coquereau*, en vindt zich opgeschikt met eene toga, een kap, een bef, enz. Zoo zich daarbij kwade tongen hadden bevonden, had men al ligtelijk ergernis verbreidt, maar er was in dezen ruil geen andere schuldige dan de administratie der omnibussen, die de koffers echter geenszins met voordacht had verwisseld. Men haastte zich natuurlijk den Keizer te geven wat des Keizers was, namelijk aan den heer *Coquereau* zijne toga en aan de dame hare doekjes en het rijglijf. Het *quiproquo* heeft geen ander gevolg gehad.

— Dieven *nemen*, dit is de regel, maar geen regel zonder uitzondering, gelijk blijkt uit het volgende verhaal van eenen dief, die niet *nam*, maar *gaf*.

In eenen spoorwagen van Rouaan naar Parijs bevonden zich, donderdag den 31. October ll., een heer met drie kinderen, eene bejaarde dame en een jong heer van omstreeks 22 jaren. De kinderen vielen weldra in slaap, de oude heer scheen zeer afgetrokken, de bejaarde dame zat stil, afwachtende wie het gesprek het eerst zou aanknoopen. De jongeling scheen de gulle openhartigheid zelve, hij begon met een zeer fraai horologie, waaraan een rijke ketting hing, te spelen; voorts, als om zich te verzekeren, dat hij niets vergeten had, haalde hij allerlei dingen uit zijnen zak en onder anderen eene dik gespekte geldbeurs. Al zoo spelende riep hij uit: De spoorwegen zijn toch eene heerlijke uitvinding; zonder dezelve zou ik Parijs, dat land der wonderen, wel nooit te zien hebben gekregen. — Gij komt alzoo van zeer verre, zeide de oude heer. — Och neen, ik woon te Rouaan, maar ik heb het lastig voorregt van een eenige zoon te wezen, en mijne goede ouders zouden mij reeds verloren wanen, zoo ik slechts een oogenblik hunne beschermende vleugels verliet. Heden avond denken zij mij op eenen bruiloft, even buiten eene der poorten van Rouaan, en dit neem ik waar, om een uitstapje naar Parijs te maken. — Dit uitstapje zou u wel eens slecht kunnen bekomen, zeide de oude heer; het ware beter voor u geweest naar de bruiloft te gaan. — Misschien hebt gij gelijk, maar het is nu te laat, de kogel is door de kerk. — Het gesprek, waarin de dame zich ook van tijd tot tijd mengde, ging op dien toon voort. Te Parijs aangekomen, hielp de jongeling de dame hare bagaadje bijeenbrengen en naar een rijtuig omzien. Terwijl hij haar tot dit laatste zijnen arm geboden had, zeide hij: Mevrouw, gij zult mij zeer onbescheiden vinden, maar mijn toestand is u reeds bekend, en ik maak staat op uwe toegevendheid. Ik ben geheel onbekend te Parijs, de waarschuwing van den ouden heer heeft mij verschrikt. Gij zult mij uitlagchen, maar ik moet het u bekennen, ik ben bang om in een logement te gaan. Ik weet niet waarheen; gij moest zoo goed zijn, mij tot morgen gastvrijheid te verleenen. — Dat kan onmogelijk, mijnheer, ik woon geheel alleen, zelfs zonder eene enkele bediende. — Dat doet niets ter zake, mijn eerbied voor u zal die zijn van eenen zoon jegens zijne moeder; alles zal mij wel zijn. Wijs mij niet af, reken op mijne eeuwige erkentelijkheid. — In het kort, de jongeling wordt als logeergast aangenomen, en de dame sliep geruster dan ooit, nu zij wist zulk eenen verdediger nabij haar te hebben.

Den volgenden morgen ten acht ure gaat de dame, die haren gast nog in de rust waande, uit, om zich het benoodigde voor het ontbijt aan te schaffen. Na een groot kwartier komt zij terug, maar verschrikt niet weinig; haar secretaire is opengebroken, de laden zijn uit hare commode uitgehaald, en al wat in die beide meubels was, ligt wijd en zijd over den grond. Haar onbekende gast is verdwenen, maar op een gueridon vindt zij een met potlood geschreven briefje, en leest:

« Mevrouw, schijn bedriegt en bedriegt de dieven bovenal. — Ik had een' goeden greep gedaan, ik dacht eenen tweeden te zullen doen, maar heb mij bedrogen. — Gij zijt arm en eerlijk, twee gebreken, die mij niet hinderen, doch met welke ik wel medelijden mag hebben. Met de honderd franken, die ik hier achterlaat, kunt gij uwe goederen, waarvan ik de lombard-briefjes gevonden heb lossen."

De arme jongen, die weg noch steg in Parijs wist, heeft zich niet weder vertoond. — Wie weet wat er van hem geworden is!

BELGIE.

GEND, den 10. November. Onder de gevangenen in ons huis van arrest bevindt zich een man die voor 10 jaren uit jaloerschheid een onderwijzer doodstak, en tot altijddurende gevangenis is veroordeeld. Deze man is thans een millionnair, doch werkt dagelijks als opperman in de gevangenis met het gevangenis-uniform aan. In dezelfde gevangenis leeft een man van 90 jaren, die langer dan eene halve eeuw er in heeft doorgebragt, en die er zoo in gewoon is, dat, alhoewel men hem dikwijls zijne vrijheid heeft aangeboden, hij steeds heeft verzocht er in te mogen blijven, ten einde zijn leven er te slijten.

— Den 8. November is te Iseghem, bij Kortrijk, het volgende gebeurd. Eene jonge vrouw, een stuk brood etende, geraakt aan het lagchen. Het brood neemt daardoor eene verkeerde rigting en plaatst zich in de luchtpijp, waardoor zij stikt. Alle hulp was te vergeefs, na afloop van een kwartier uurs was zij een lijk.

— De locomotief van Anzin naar Denain stoomende heeft een haas, die voor haar uitsnelde, ingehaald en de pooten verbrijzeld. Een landman heeft het dier gemakkelijk gevangen en gedood.

— Den 7. dezer zag men in de straten van Brussel een soort van reus, die voor het minst 7 voeten lang moest zijn. Zoo men verneemt, woont die man in het steedje Limburg, provincie Luik, en leeft aldaar stillekens van het geld, dat hij met zich op jaarmarkten en kermissen in eene tent te laten zien, heeft vergaderd.

— De vermaardheid der koninklijke kanon-gieterij van Luik verbreidt zich wijd en zijd. Niet alleen levert zij kanonnen aan Egypte en de Vereenigde-Staten, maar ook aan Beijeren en Holland. Aan deze laatste Mogendheid heeft het gesticht in den loop der maand Augustus dezes jaars 104 kanons-hauwitsers geleverd, en er worden nu 104 andere kanonnen en een grooten mortier voor hetzelfde gouvernement gegoten.

— Bij mijnheer *Mestdagh*, burgemeester en landman te Gits, is eenen monster-aardappel te zien wegende elf ponden.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 12. November. De beraadslagingen over het algemeen verslag, nopens het adres van antwoord op de troonrede, zijn in de avondzitting der Tweede Kamer van de Staten-Generaal op gisteren voortgezet.

Verscheiden leden voerden daarover nog het woord.

Ten slotte niemand meer het woord vragende, worden de beraadslagingen gesloten verklaard, en allereerst de *eerste vraag*, om de kennisgeving der Eerste Kamer voor notificatie aan te nemen, in omvraag gebragt; met eene meerderheid van 29 tegen 25 stemmen is die vraag *verworpen*.

Alsnu wordt in omvraag gebragt de *tweede* vraag, dat de Tweede Kamer alleen het aangenomen adres aan den Koning zal aanbieden; die vraag is *verworpen* met 35 tegen 19 stemmen.

De *derde* vraag, om het door de Tweede Kamer aangenomen adres aan den Koning over te brengen, met een adres van geleide, houdende kennisgeving, dat de Eerste Kamer er zich niet mede heeft kunnen vereenigen, in omvraag gebragt zijnde, wordt mede *verworpen* met eene meerderheid van 32 tegen 22 stemmen.

Omtrent de *vierde* vraag, om aan den Koning eenvoudig de redenen bekend te maken, welke de Staten-Generaal verhinderen, dit jaar een adres aan te bieden, stelt de heer *Bruce* eene verandering van redactie voor. Dat amendement, te gelijk met de oorspronkelijke vraag in omvraag gebragt, wordt mede verworpen met 39 tegen 15 stemmen.

Eindelijk wordt de *vijfde* vraag, om het aangenomen adres door de beide Kamers der Staten-Generaal te doen aanbieden, met mededeeling van het verschil van gevoelens over de paragraaf der grondwets-herziening, in omvraag gebragt. 27 Leden verklaren zich er vóór en 27 er tegen, zoodat de stemmen staken. Ingevolge het reglement van orde der Kamer de zaak tot eene volgende zitting moetende worden uitgesteld, doet de president het voorstel, de nadere stemming te verdagen tot op heden over veertien dagen. Hieruit ontstaat eene discussie, en ten laatste wordt, op voorstel van den heer *Luzac*, besloten, de stemming uit te stellen tot overmorgen, voor den aanvang der alsdan aan de orde gestelde beraadslaging.

Tot aanstaanden Woensdag wordt de Vergadering gescheiden.

— Uit 's Bosch wordt gemeld: « Zaturdag avond bespeurde men van de stads wallen eenen brand, die men vermoede in de Langstraat te zijn. Heden heeft men de bevestiging, dat dezelve te Klein Dongen heeft plaats gehad, waardoor een korteling nieuw gebouwden Molen met twee woningen een prooi der vlammen zijn geworden. Heden verspreidt zich alhier het gerucht, dat ook gisteren avond in de gemeente Waspik brand zoude zijn ontstaan. Voor als nog schijnt het, dat men nog geene zekerheid heeft hoe en op wat wijze deze branden zijn ontstaan, het is te hopen, dat slechts ongeluk en geene moedwil hiervan de oorzaken zijn, daar men reeds zoo vele brandrampen door boosdoeners veroorzaakt, in die streken te betreuren heeft."

Ingezonden Stukken.

Mijnheer de Redacteur!

In uw N°. 136 zagen wij onder de Ingezonden Stukken een artikel geteekend G., dienende om uwe lezers min of meer met het burgerlijk leven van een' persoon bekend te maken, die den moed gehad heeft eenige laakbare handelingen door middel der dagbladen aan het licht te brengen. Het heeft de verspreiding van constitutionele denkbeelden sterk tegenwerkt, dat men zich minder afvroeg: bevatten de aangevoerde daadzaken waarheid en is derzelver bekendwording dus nuttig voor het publiek, dan wel: wie is de schrijver, welke kunnen zijne oogmerken, zijne drijfveeren zijn. De ministerielen, de oud-vaderlijken, die de handen zoo ruim hadden, die het zoo gezegend en wel ging hij al wat naar 't middeneeuwsche zweemde, hebben dan ook steeds getracht van deze onverstandige meening partij te trekken en dezelve verspreidt en bevestigd zooveel hun mogelijk was, — en het is hun bij een zeker gedeelte der natie zeer wel gelukt. Intusschen, hoe onvrijzinnig, hoe dom, mogen wij zeggen, handelt niet hij die zich er aan schuldig maakt. De vraag, in de onderhavige zaak, is niet of de schrijver JAN, PIET of KLAAS heet, of zijn gedrag veel of weinig te wenschen overlaat, maar of hij misbruik heeft gemaakt van de vrijheid van drukpers; of de bedoelde personen aan de aangetijgde feiten schuldig zijn, en zoo ja, welnu, in dit geval heeft hij, die den moed bezat er publiciteit aan te geven, aanspraak op de dankbaarheid zijner medeburgers, zijn bijzonder leven komt hierbij niet in aanmerking. Er heeft zooveel knoeijerij en kuiperij in ons gezegend landje plaats, men is ten gevolge daarvan zoo gezet op verborgenheid en duisternis, — getuige onder anderen de voorstanders in de Tweede Kamer van gesloten deuren, — dat men niet genoeg openbaarheid en licht kan prediken. Weg met al de geheimzinnigheden! zij hebben de natie reeds ellende en jammer genoeg berokkend. Waarheid en regt behoeven zich in geen nachtelijk donker te hullen; die edel, volgens de inspraak van zijn geweten handelt, vreest niet zijne daden en beweegredenen bekend te zien; de drukpers kan voor hem geen geessel zijn, integendeel zij is het middel om hem door zijne landgenooten naar waarde te doen schatten.

Wij kennen noch den schrijver E. B. noch zijn tegenstander G.; alleen de zucht om een verkeerd denkbeeld niet meer wortel te doen schieten, noopte ons deze weinige regelen ter neder te schrijven en de Redactie der *Vlissingsche Courant* te verzoeken, dezelve in haar geacht en nuttig blad te willen opnemen.

MIDDELBURG, 11 Nov. 1844.

EEN VRIEND VAN LICHT.

MENGELINGEN.

MOZES EN O'CONNELL. — Wat moet men niet verzinnen, om onder den vloed van advertentiën, waarmede de nieuwsbladen opgevuld zijn, de aandacht van het publiek te trekken, MOZES AND SON, kleermakers te Londen, zijn echter hierin onovertrefbaar. In een der jongste nieuwsbladen komt voor, de volgende *quasi* aan den redacteur gerigtte brief:

« Mijnheer!

« Bij het jongste martelaars-banquet, heeft de Wel-« Eerw. Heer MANGUIRE een weinig onbezonnen aange-« merkt, dat « de mantel van MOZES op O'CONNELL ge-« vallen, was." Daar nu Zijn Wel-Eerw. met geene mo-« gelijkheid eene andere firma dan de onze kan bedoelen, « zijn wij zoo vrij te verklaren, dat wij nimmer eenigen « mantel, cloak of iets anders voor gezegden Heer O'CON-« NELL hebben gemaakt.

« Uwe gehoorzame dienaren

« MOZES AND SON."

P. S. « Wij hebben evenwel een elegant assortiment « van mantels, jassen, rokken, vesten en andere klee-« dingstukken, en nemen deze gelegenheid waar, om ons « in de gunst der vrienden van den Heer O'CONNELL aan te « bevelen."

Advertentien.

De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Dingsdag den 19. November 1844, des namiddags ten 3 ure, in het Koffijhuis *de Oude Vriendschap*, op de Groote Markt, te Vlissingen, publiek presenteren te Verkoopen:

Een HUIS en ERF, staande en gelegen binnen dezelve Stad Vlissingen, in de Breewaterstraat, Wijk D. N°. 137, Kadastraal bekend Sectie E. N°. 809, ter inhoudsgrootte van 2 R. 13 Ellen.

Daags vóór en op den dag der Verkooping voor een ieder te zien.

§ § § De Ondergeteekende, door eene zeer willekeurige behandeling, genoodzaakt geworden zijnde, onverhoopt de herberg *de Bellevue* te moeten ontruimen, acht het zich ten pligt, als zulks buiten eenige schuld of namaning zijnde, aan zijne Vrienden en geëerde Begunstigers hiervan kennis te geven; tevens zijnen opregten dank betuigende, voor de gunst en het vertrouwen gedurende meer dan 2 jaren van hun genoten. — Vleijende binnen korten tijd eene andere wel ingerigte gelegenheid te zullen hebben, als dan op nieuw, bij recommandatie derzelver gunst te zullen genieten.

VLISSINGEN, 11. November 1844. P. J. FENS.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 14. November. Sedert den 12. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Frelisik, P. Andrews, Seville, wol; Johanna de Vries, L. C. de Vries, Genua, huiden.

Voor Brussel bestemd:

De Fortuna, D. J. Zijlstra, Bordeaux; wijn en stukgoed.

Voor Oostende bestemd:

De vrouw Elizabeth, J. Krellij, Dublin, wol.

Van Rotterdam gezeild:

L'Estafette, L. S. Waterlen, Duinkerken, stukgoed en hoorn, ligt thans binnen de Westerhaven dezer stad wegens het slechte weder.

Ook is alhier ter reede gekomen, An dien, P. Willems, Tabasco, verwhout; gemelde Kof is den 11. dezer door andere bestemming binnen door naar Rotterdam opgevaren.

— Den 12. dezer is binnen door van hier naar Rotterdam gevaren, het koninklijke stoomjagt de Leeuw, ter overbrenging van Z. K. H. Prins Hendrik der Nederlanden, op hoogstdeszelfs reis naar 's Hage.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

14 November 1844.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
2 J. Zeeuwsche Tarwe	f	8.00	Zomergarst	f	3.70
1 dito dito	«	7.90	N. W. dito	«	4.60
N. dito dito	«	6.50	N. W. Gr. Erwten	«	5.50
2 J. Walch. dito	«	8.50	Z. dito	«	3.40
1 dito dito	«	8.50	W. Witte dito	«	5.25
Nieuwe dito	«	7.00	Witteboonen	«	8.00
O. Rogge	«	5.30	Br. dito	«	9.50
N. Rogge	«	4.80	N. W. Paardenboonen	«	4.75
W. Koolzaad	«	10.00	W. Z. dito	«	4.25
Zomer dito	«	8.00	Raapolie	f 56.50	p. v.
St. Joosland dito	«		Patentolie	« 58.50	«
Haver	«		Lijnolie	« 35.00	«
Boekweit	«	4.40	Raapkoeken f	de	1040 st.
Zomerzaad	«	8.50	Lijnkoeken « 9.00	100	«
Winter garst	«	4.40			

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.